

BENE ZOLTÁN

Rejtett erővonalak

1.

boldogan éltek, míg meg nem haltak, gondolta egy ólomszürke este, közvetlen a naplementét követő pillanatban a hadnagy. Ellépett az ablaktól, megdörzsölte égővörös szemét, és – valami különös, meleg remegéssel a torkában – újra hosszasan nézte a monitoron a képet az áldozatokról. Úgy érezte, egy egész, küzdelmes élet telt el azóta, hogy utoljára aludt. Elszakította tekintetét a monitortól, kikapcsolta a gépet, behúzta a függönyöket. Lekapcsolta az íróasztalon álló lámpát. Végigheveredett a kanapén, s mielőtt elnyomta volna az álom, az a paradox mondat született benne, hogy:

Sajnos, hamarabb haltak meg, mint amennyi ideig a boldogságuk tartott.

Álmában a saját boldogsága jelent meg előtte. Mélybarna hajú, kedves arcú boldogság volt, karján egy négyéves gyerekkel. A hadnagy igyekezett a boldogsága közelébe férkőzni, de sehol nem talált talpalatnyi helyet, ahol megvetheti a lábát. Látszólag tágas, gondozott gyepvel borított kertben álltak, mégsem jutott semmire. Nem bosszankodott, türelmesen próbálkozott tovább. Százszor, ezerszer feszültek meg az izmai, hogy a boldogsága irányába lendítsék a testét – és ugyanannyiszor ernyedtek el ismét. Miközben egyenletesen szuszogva feküdt a kanapén, az iroda sarkaiban nyugovóra tértek a pókok, a távolban fel-felvonyítottak a városka határában kóborló aranyakálok, egy vonat csikorogva állt meg az állomás épülete előtt, és hosszan dudált – mindeközben a hadnagy tudatának mélyén az a hangzatos, ám sok szempontból aggályos mondat született meg ismét, hogy:

Boldogan éltek, míg meg nem haltak, sajnos azonban hamarabb haltak meg, mint amennyi ideig a boldogságuk tartott.

2.

Cudar melegem volt. Apám régi, rossz Skodájának kárpitja már-már a fájdalomig irritálta a hátamat lucskosra izzadt, szorosan a bőrömhöz tapadó ingemen keresztül. A kormány ragacsosan simult a markomba, a szemem majd' kisütötte a nap. Még az autó vénségesen vén fém- és műanyagporcikaiba ivódott nikotin szaga is zavart ebben a rekkenő hőségben, holott másfél évtizede dohányzom. A kocsiba szorult, áthevült levegőtömböt szinte tapinthatónak érzékeltem: nyúlós, viszkózus, szabálytalan alakzatként lebegett a szemem előtt, akár egy gépszírból gyúrt, óriás amőba. Kiszáradt a szájpaddlásom, a fülem mellett éktelenkedő, elvakart szúnyogsípés szüntelenül csordogáló savas verejtékem miatt égetően zsi bongott. A fészkes, fekete fenébe kívántam már az egész ostoba elhatározásomat, mégis alig vártam, hogy célhoz érjek. Pedig kezdettől fogva

morbid és nem sok jóval kecsegtető látogatásnak ígérkezett az egész, s az afrikai kánikula idő előtt még gyötrelmesebbé tette. Tartottam tőle, hogy Pénélopé és a férje, bizonyos Endre szánalmas alaknak fognak látni, amikor beállítok az otthonukba izzadtan, bűdösen, az utazás körülményei miatt ingerülten, a közelmúltban tudomásomra jutott események miatt izgatottan, testileg-lelkileg felhevülve. Ugyanakkor felfokozott várakozás élt bennem Pénélopé iránt. Olyasféle szavakat is használhatnék, mint kíváncsiság, vágy, sóvárgás...

Pénélopé hajdan a barátnőm volt. Bár helyesebb volna úgy fogalmaznom: a kedvesem. Használhatnám akár a párom kifejezést is, ezt azért mégsem teszem, annyira égbe kiáltóan semmitmondó, még a barátnőnél is személytelenebb és ostobább. Akárhogy is, egykor egybetartoztunk. Annak ellenére, hogy fikarcnyit sem illetünk össze. Ő karcsú volt, én már akkor is tömzsi; ő szőke, én cigányfekete; ő szeretett finoman metszett üvegpo-hárból jófajta borokat kortyolgatni csillogó bárókban, én mindig is az ócska padon üldögélő üvegből sörözést kedveltem igazán; én igazi zsírparaszt nevet viselek, ő a flancos Pénélopét és így tovább. Mégis eltartott egy fél évig a románcunk. És tényleg románc volt, becézgetéssel, kézszorongatással, csillagnézéssel. Fél év után azonban hazajött Skóciából Dani. Három nap múlva Pénélopé elhagyott. Dani még aznap este lerészegedett velem a folyóparton, közben dadogva bevallotta, hogy nem tud a nő nélkül élni. Esetünkben a nő Pénélopé volt. (És mennyire, hogy az volt!) Vergődtem egy darabig, kínlódtam, szenvedtem Pénélopé hiánya és Dani árulása miatt, aztán megpályáztam, s el is nyertem egy dániai ösztöndíjat. Másfél évig Vejle megye azonos nevű székhelyén éltem, a Vejle-fjord partján. Gumicsizmában és komoran, tekintetemben ijesztő megszállottsággal kutattam a tenger bizonyos nem igazán lényeges tulajdonságait. Magányosan teltek a napjaim, nem barátkoztam sem a dánokkal, sem az idegenségben hozzám hasonló ösztöndíjasokkal, elzárkóztam mindentől és mindenkitől. Megszakítottam régi kapcsolataimat is. Ez utóbbi nem bizonyult nehéznek, annyit kellett tennem csupán, hogy a világháló kínálta kommunikációs csatornákkal nem élek. Igyekeztemben egészen odáig jutottam, hogy magával a világhálóval sem éltem.

Mikor két héttel ezelőtt, ösztöndíjam lejárván, hazatértem, az egyik első információ, ami eljutott hozzám, Dani barátom halálhíre volt. Nem sokkal a távozásom után hunyt el. Sajátos körülmények között találtak rá a tetemére. Zavaros történeteket olvastam a könyvtári olvasótermekben elém rakott újságokban és az interneten, amely egyébiránt olyannak tűnt számomra, akár egy rég nem látott rokon. Akárhogy próbáltam kibogozni az esetet, csakhamar be kellett látnom, hogy a híradásokból és riportokból aligha lehet kihámozni, mi is történt valójában. Felkerestem hát néhány régi havert. Senki sem tudott semmi lényegeset, semmi kapaszkodónak valót feltárni előttem; semmi olyat, aminek értelme is volna. Akkor szontyolodtam csak el igazán. És beismertem a tükörből rám meredő pofának, hogy leginkább azért próbálom rekonstruálni az esetet, és legfőképpen azon egyszerű okból igyekszem megtalálni a magyarázatot, mert lelkiismeret-furdalás gyötör, amiért annak idején csúnyákat kívántam Daninak. Minden bizonnyal ezért szántam rá magam arra is, hogy meglátogatom Pénélopét. Mindenesetre ez lehetett az egyik ok. A másik maga Pénélopé, ha nem csalódom...

Pénélopé és Endre egy Balaton-felvidéki faluba költöztek, míg én Dániában éltem. A falu felé hajtottam a muzeális Skodát. Elhatároztam, hogy mikor megérkezem, először egy félreeső presszóba térek majd be, kávézni és tapogatózni. Így is tettem.

A presszóban atlétatrikók és pólóingek üldögéltek fröccsök és sörök mellett, kapadohány füstje itatott át mindent, a pult mellett jobbról, a felső sarokban lapos tévéképernyőn spanyol focipálya füvén szaladgáltak a legalább húsz nemzetet képviselő hüvelykmatyik. Narancslét kértem a kávé mellé. Az éltes pultosnő ajkbiggyesztve szolgált ki, ráncos de-koltázsát egy hosszában félbehajtott, hivalkodóan színes bulvárújsággal legyezte. A kávé iható volt, a narancslé híg, a tévében gólt rúgott egy hosszú hajú férfi, az atlétatrikók és a pólóingek vitakozni kezdtek, vajon szép avagy egyenesen nagyon szép volt a talál. Nem vártam meg, mire jutnak, visszaballagtam a Skodához. Semmi kedvet nem éreztem ahhoz, hogy újra beleüljek – mintha olvasztott rágógumiba másznék. Inkább gyalog indultam el.

Pénelopé és a férje a Ladik utcában éltek. A kocsmától nem messze találtam egy a turisták informálását szolgáló, hatalmas pléhtáblára festett kopottas térképet, azon hamarjában rá is akadtam, merre találok a keresett közterületet. Sebtyben megjegyeztem az utat, azzal nekivágtam. A Balatonnal párhuzamos, úgy egy évtizede épített település-részre jutottam. Úgy tűnik, amikor kijelölték a telkeket, egyszersmind rengeteg nyárfát és platánt is elültettek arrafelé. Még mindig könnyedén felfedeztem a gondos tervet, amelyet követtek, nyilván egy nagy parkosítási program részeként. Amerre mentem, a házak közül a legöregebb sem múlt még tízéves, valamennyi nagy alapterületű, amerikai formájú épület. Automata nyitókarokkal felszerelt kovácsoltvas kapuk, érdekesen nyírt bokrok, sövények, néhol medence (mégis más abban úszni reggelente, mint a Balatonban), imitt-amott játszótételek. Kaktuszokkal ékesített sziklakertek, kerti tavak, rendezett gyepek mellett lépkedtem. Igen gyakran kutyák ugattak meg, többnyire nagytű fajtatisták, helyenként spánielek, mopszok, lebernyegbőrű kínai ebek, tibeti pinszik, nyurga francia bulldogok, játékos kedvű szetterek. Az egyik kertben hatalmas természetű ír farkaskutya nyomott éppen gigászi szarhukát a sziklakert legvakítóbb fehérségű kövére. Néhol macskákat is észleltem, egy helyen pedig hatalmas, kupolaformájú kalitka állt az erkélyen, benne színes papagájok rikoltoztak. Kegyetlen meleg volt, éreztem, hogy a hajam zsírosan, nedvesen tapad a fejbőrömre. Egyik-másik ház előtt, a kocsi-bejárón Audi, Mercedes vagy BMW vesztegelt – örültem, hogy nem hajtottam erre a Skodát. Saját levemben főve, kutyaugatástól kísérve érkeztem el egy halványzöldre mázolt házhoz, kapuján az utcanév és a házzám egyezett Pénelopé címével. Magát az ingatlant egyetlen formából hevenyésztek össze: fektetett és állított téglatestek koncepciótlan halmazának láttam. Megnyomtam a kapucsengőt, várakoztam. Tíz percig ácsorogtam ott, többször csöngettem, eredmény nélkül. Néhány környékbeli kutya (a vérmesebbje) ezalatt infarktust kapott, mások (a simulékonyabb természetűek) egyszerűen csak megunták a hangoskodást, és az árnyékba húzódtak. Az ír farkas elégedetten, büszkén bődült egyet. Gőgjét, a megdöbbenő szarkupacot magam elé idézve, messzemenően megértettem.

Tíz perc elteltével felhagytam a további próbálkozással, gondoltam, lenézek a tóhoz, míg hazaérnek.

Néhány lépésnyi partszakaszra találtam csupán, ahová strandbelépő vásárlása nélkül betehettem a lábam. Vettem egy mustáros hot dogot meg egy palack jeges teát, az egyiket majszoltam, a másikkal öblöttem, miközben a tavat fürkésztve ültem egy darab betonon. Kissé távolabb kezdődött a nádas, időnként vízityúk, szárcsák, kacsák bukkantak elő abból az irányból; olykor egy-egy hatalmas, teljes vitorlázatú hófehér hajó

– pompázatos tartású, karcsú nyakú hattyú – is elúszott előttem fenségesen, finoman; izgága sirályok cikáztak a levegőben, le-lecsaptak a tó felszínére, hogy csőrükben ezüstös csillogással emelkedjenek föl újra. A sirályok az apró halakat, én a hot dogot nyeltem, jeges teát ittam rá. Zsibbadtak a lábaim, alig bírtam föltápászkodni. Elgémberedett tagjaimat kinyújtóztattam, végigropogtattam, kerestem egy szemetest a kiürült palacknak, búcsút intettem tónak, nádasnak, állatseregletnek, letöröltem a szemembe csorgó verejtéket. Indultam megint Pénelopé és a férje életébe.

Ezúttal is többször csöngettem, mindhiába. Mikor negyedszer nyomtam meg a gombot, egy autó fordult éppen a szomszéd kapujához.

– Ha nyitva van a kapu, menjen be bátran, nincs veszély. A csengő gyakran elromlik – hajolt ki a terepjáró ablakán egy fiatalasszony.

Köszönetet mormogtam, lenyomtam a kilincset. Engedett. Beléptem a térkövel kirakott járdára, amely a ház bejáratához vezet. A keskeny gyalogút mindkét oldalán napelemes lámpákat szúrtak a földbe, egymástól úgy méternyi távolságban. Kicsit odébb egzotikus bokrok díszeltek. Az ajtóhoz érkeve kopogtattam. Sárgarézből készült oroszlánfej volt a kopogtató. Az erőteljes hang semmilyen reakciót nem váltott ki. A terepjárós szomszéd időközben beállt a garázsába, eltűnt a szemem elől. Gondoltam, egy éltem, egy halálom, nem torpanok meg a cél előtt. Benyitottam. Az ajtót nem zárták be.

A lakásban csönd fogadott. Nem neszegett semmi. Egyetlen ablakszárny nem nyirkogott, a csapok nem csöpögtek, az elektromos berendezések finom zümmögését sem lehetett hallani. A előszobában cipők, a fogason néhány ruhadarab. Továbbléptem. Egy tolóajtót elhúzva (kicsit keleties jellegében ráismertem Pénelopé ízlésére) tágas nappaliba jutottam, ahol (ez is Pénelopéra vallott) példás rend uralkodott. Méregdrága ülögarnitúra, meglehetősen, de nem uralkodó hatású könyvespolc, szekrénykék, dísztárgyak. Életnek nyoma sincs.

A nappaliból a konyhába találtam, onnan egy közlekedőbe érkeztem. Itt megköszörültem a torkom, és kiabálni kezdtem, szólongattam Pénelopét. Válasz nem érkezett. Belöktem egy ajtót, a szoba padlóján női fehérneműhalmot pillantottam meg. Aprócska tangák, csipkés melltartók, fufangos selyemholmik. Legyűrtem a kísértést, hogy lehajoljak és megérintsek valamit, zavartan kihátráltam a helyiségből.

A következő szobában, hatalmas franciaágyon két test hevert. Egy nő és egy férfi – mindkettő meztelenül. Pénelopé és Endre, efelől szemernyi kétségem sem volt. A szívem hevesebben kezdett dobogni, de nem estem pánikba. Saját telefonomról hívtam a rendőrséget, aztán leültem az ágy lábánál egy oda nem illő, kopottas hokedlire. Néztam a holttesteket. Endre izmos, szép férfi volt, s csakúgy, mint a felesége, egységesen barnára sült, bizonyosan szoláriumban. Az arca markáns, a haja divatosan csapzott. Pénelopé szebb volt, mint amilyenre emlékeztem. Bár a hátán feküdt, mellei nem omlottak el. Combján a bőr fényesen csillogott, és ott volt a félhold alakú anyajegy is a szeméremdombján, noha a szolárium barnaság miatt kevésbé szembeötölően, mint emlékeimben. Az arcát keretező szőke haj szinte izzott, ahogy egy nyaláb napsugár éppen kiteregette rá a fényét. Haját valaki szépen elrendezte a feje körül, néhány tincset Endre homlokába simított. Pénelopé bal keze a hasán feküdt, jobbát a férfi ágyékára helyezték, tenyérrel fölfelé. Endre jobb keze a teste mellett kinyújtva hevert, balja Pénelopé dereka alatt tűnt el. Külsérelmi nyom egyikükön sem látszott.

– Pontosan úgy, ahogy Dani barátom esetében – magyaráztam öt perccel később egy megviselt tekintetű, törődöttnek tűnő nyomozónak –, szakasztott úgy! Az újságok szerint őt is ruha nélkül találták, hanyatt fekvé az ágyában, gondosan megkomponált pozícióban. Éppen, ahogy őket. Danin sem találtak árulkodó jelet, csak a boncolás állapította meg, hogy méreggel végeztek vele. Vélhetően Pénélopét és Endrét is azzal ölték meg.

A rendőrök gyanakodva vizslattak. Velük kellett tartanom. A nyombiztosítók még javában dolgoztak, mikor én már a közeli kisváros rendőrkapitányságának folyosóján ültem egy kényelmetlen, falhoz rögzített műanyagszéken. Olyanon, amilyenekhez esztékákban és sportcsarnokokban lehet szerencséje az embernek.

3.

A hadnagy kávéillatra ébredt. Nehezen feszítette szét a szemhéjait, krákogott egyet, nyújtózkodott, közben fölült.

– Nyilván bűdös vagyok – mosolygott a sarokban a hadnagnak hátat fordítva tüsténkedő nő felé –, ne szagoljon belém.

A nő megfordult, visszamosolygott a felettesére. Mindkét kezében csészét tartott, közelebb lépett a kanapéhoz, és átnyújtotta az egyiket a férfinak.

- Nem vészes – szimatolt a levegőbe. – Rosszabbal is találkoztam már.
- Tapasztalt nő maga, Réka.

Réka maga alá húzott egy széket az íróasztal mellől, komótosan kevergette a kávéját.

– A vica a hülye rendőrről, aki kiszúrja a szemét a kiskanállal kávéivás közben – mormogott a hadnagy.

– Adja csak ide, ha zavarja – nyújtotta a kezét a nő, átvette a kanalat, lenyalta, lehelezte az íróasztalra, egy dosszié tetejére.

– Praktikus – jegyezte meg a férfi. – A kávé pedig finom.

– You're welcome – biccentett Réka, bár tudta, hogy a hadnagyot idegesíti, ha angolul beszél. Ezúttal mégsem tette szóvá, nyilván hálás a gondoskodásért. Fürkészte a férfi arcát. Nyúzott volt, borostás, de éppen ettől vonzó. Két hónappal ezelőtt, mikor idekerült, nehezen emésztette meg, hogy nem tegeződnek össze, pedig a korábbi szolgálati helyén azonnal pertuba került mindenkivel, kivéve a legnagyobb főnököket. Zavarta az is, hogy a hadnagy sosem tekintett rá úgy, mint nőre. Réka tisztában volt magával, tudta, hogy az átlagnál sokkal jobb alakja van, és az arca sem csúnya. Megszokta és elvárta, hogy a férfiak mustrálják, mint állatvásáron a megvételre kínált jószágot. A hadnagy viszont úgy bánt vele, mintha nemtelen volna. Nem úgy, mint egy hímmel, inkább mint valami eunuchhal. Most azonban mintha némi sóvárságot vélne felfedezni vérekes szemében. Nyilván a kanalas mutatványnak köszönhetően. Réka elégedett volt magával.

– Mi történt az éjjel? – érdeklődött a hadnagy színtelen hangon.

– Semmi különös. A házat figyelték egész éjjel, hajnalban ment a váltás. A gyanúsított nem nyugtalanodik, szerintem föl se fogta, hogy letartóztattuk.

- Látta a képeket?
- A helyszínről? Igen.

- Élőben még rosszabb volt...
 - Nekem úgy tűnt a fotókon, mintha aludnának. Tudom, hogy ez közhelyes, mégis így van.
 - Se vér, se véraláfutás... – révedt el a hadnagy tekintete. – Majd a boncoláskor kiderül... Varga Dániel halálának nyomozati anyaga megérkezett Sz.-ről?
 - Amint ma reggel beértem, azonnal megnéztem az e-maileimet: vagy tíz érkezett. Mind csatolmánnyal. A Varga-dosszié.
 - Nyomtassa ki.
 - Már folyamatban van – ismerte be a nő. – Tudom, hogy spórolunk, de azért mindennek van határa...
- A hadnagy elengedte a füle mellett a szavakat, nem reagált semmit. Talán el sem jutott a tudatáig, mit mondott Réka. A körömfeketényi féltő, óvó gondoskodást sem hallotta ki a sorok közül. Keserűen vette tudomásul, hogy a napok óta tartó, ólmos fáradtságot nem űzte ki elnehezült tagjaiból az alvás. Eszébe jutott, hogy ilyenkor kellene a gyereket óvodába vinnie. Elhessegette a gondolatot, Réka arcába nézett, kényszeredetten mosolygott.
- Akkor hát lássunk neki!

4.

Ma reggel, miután fölébredtem – ha jól gondolom, egy zárkában –, egy drabális rendőrőrmester meg a kölyökképű társa közölték velem, hogy én vagyok a gyanúsított, ezért vettek őrizetbe. Csak hogy tisztában legyek a helyzettel.

- Az egyetlen vagy az egyik? – kérdeztem.

Nem kaptam választ.

Pedig úgy éreztem, nagyon is illene a helyzethez, ha azt felelik: itt mi kérdezzünk! Akkor legalább úgy érezhettem volna magam, mint aki egy filmbe csöppent. Csakhogy sem ezt, sem más egyebet nem válaszoltak.

Kilenc órától délig hallgatott ki az a nyüzött képű tiszt, aki tegnap helyszínelni érkezett, meg egy nő, aki vetekedett Pénélopéval a szépség terén. Illetve, vetekedhetett volna, ha Pénélopé nem volna halott. Csakhogy az. Halott. Én pedig az első számú s talán egyedüli gyanúsított vagyok, várományosa a gyilkos címének és egy csinos kis életfogytiglannak...

Nem tagadtam le, hogy egykor Pénélopéval szeretttük egymást, sem azt, hogy Dani miatt hagyott el, ezért mentem Dániába, s most Dani halála miatt kerestem meg egykori (?) szerelmemet.

Dani halálának körülményeit is firtatták. Főként az érdekelte őket, mikor tudtam meg, és hogyan. Bátran, higgadtan meséltem el mindent. Tehettem, hiszen a Dani-ügyben elég jónak ígérkező alibivel rendelkezem: a Vejle-fjorddal. Bár azt el kell ismernem, hogy mérget akár onnan is küldhettem a barátomnak – ezzel szemben ruhátlanul hanyatt fektetni az ágyon, festői pózba rendezni a tagjait aligha bírtam volna olyan meszsziről. Kihallgatóimban ekkor merült föl a bűntárs, esetleg bűntársak, netán bünszövetkezet lehetősége. Abba viszont csak úgy-ahogy illeszkedett a szerelemföltés mint indíték. Ezen a ponton meg is rekedt a faggatásom – közölték, hogy hívhatok ügyvédet, de még

egy ideig így is, úgy is benn tarthatnak. Nem akartam ügyvédet. Visszabaktattam a helyiségbe, ahol az éjt töltöttem.

Egyre csak Pénelopé testét láttam magam előtt. Ezt a gyönyörű testet, amire egész életemben vágyakoztam. Még amikor nem ismertem, már akkor sóvárogtam utána. Éppen utána, nem egy olyan, nem egy hasonló után, hanem pontosan az ő testére, az ő íveire, vonalaira, bőrének finom tapintására és tapinthatóságára. Rá. Egyszerre azon kaptam magam, hogy sírok. Hasra vetettem magam a priccsen, belefúrtam a fejem a párnába.

Jól kibőgtem magam, mire az előbbi, az a módfelett vonzó nő a zárkamba lépett.

– Találtunk egy laptopot az autójában. Hozzájárul ahhoz, hogy megvizsgáljuk?

Bólintottam. Elém tolt egy papírt, aláírtam. Mikor elment, maga után hagyta az illatát. Kellemes volt. Elképzelttem, ahogy ő meg az az elcsigázott főnöke szembetalálkoznak a számítógépemben lakozó grafikonokkal, képletekkel, fotókkal, mindenféle tudományos kellékekkel. Persze a személyes mappámban nyilván meglelik majd azokat fényképeket is – mind a hetet –, amelyek Pénelopéről és rólam készültek. És megtalálják majd a soha el nem küldött levelet, amit Dániában, magányos estéimen írtam újra és újra. Az internet-böngészőim előzményeiben szinte kizárólag Dani halálával kapcsolatos keresésekre, oldalakra bukkanok. Végül úgy vélik majd, hiábavaló volt fáradozniuk...

Tiszta volt a lelkiismeretem, immáron teljesen tiszta. Az a kellemetlen érzés, amely akkor fészkelte magát belém, mikor tudomásomra jutott a barátom halála, a Ladik utcában elmúlt. Helyette gyászt éreztem. Danit és Pénelopét gyászoltam. És egy kicsit talán még Endrét is.

5.

– Semmi érdemlegeset nem találtunk – jelentette az informatikus. – Volt egy e-mail-címe, de egy ideje nem él. Sikerült kiderítenünk, hogy még akkor felfüggesztette, amikor Dániába ment. Azóta sem aktiválta újra. Magyarán szólva létezik ugyan olyannyira, hogy akár be is törhetünk a fiókba, ha erre utasítást kapunk, de egyedül az első áldozat halálánál korábbi leveleket fogunk találni.

– Lementett e-mailek? Irományok, képek? Bármi más?

Az informatikus széttárta a kezét.

– A Varga Dániel haláláról hírt adó weboldalakat böngészte az elmúlt napokban, nyoma van a női áldozattal való kapcsolatának is, persze. De semmi terhelő.

– A telefonját megnézték?

– Igen, ellenőriztük. Csak a régi ismerőseivel beszélt. Tőlük tudta meg, hol laknak az áldozatok, már a második és a harmadik, a házaspár. Az égvilágon semmi olyan információra nem bukkantunk, ami a bűnösségét támasztaná alá.

A hadnagy hümmögött, tekintetét Rékára emelte.

– Pihennie kellene – mondta a nő gyengéden.

– El kellene mennem az óvodába, a fiamért – dűnnyögte a hadnagy.

– Nem tud elmenni érte, nincs már a városban – emlékeztette a nő.

A hadnagy zavartan pislogott. Réka elküldte az informatikust, főzött egy kávét. Szótlatlanul, elmélyülten kortyolták.

6.

Délután elengedtek. Hazamehetek, mondták, de az országot nem hagyhatom el, s ha mégis így tennék, nemzetközi elfogatóparancsot adnának ki ellenem. Biztosítottam őket, hogy nem megyek sehová.

Kivettem egy szobát az egyik szállodában. Meg akartam várni a temetést. A lapokban olvastam, hogy Pénélopéval és Endrével ugyanaz a méreg végzett, mint Danival. *Szövevényes rejtély, Rejtélyes sorozatgyilkos jár közöttünk, Egy sorozatgyilkos rémtettei* – efféle hangzatosan semmilyen címeikkel ajzották az emberek kíváncsiságát az újságok.

Miután az összes lapot átnyalaztam, a szálloda halljában, az ingyenes wi-fi segítségével az online médiára vetettem magam. Abból se tudtam meg semmi érdemlegeset. Engem, hála Istennek, sehol sem említettek, még a monogramom sem jelent meg egyetlen cikkben, közleményben sem.

Nem tudom, miért, ekkor láttam elérkezettnek az időt arra, hogy a Dániába érkezésem után pár nappal felfüggesztett e-mail-fiókomat újra beélesítsem. Legnagyobb meglepetésemre, a szolgáltató köszöntőlevelén, amelyben visszatérésem fölötti kimondhatatlanul nagy örömét fejezte ki éktelen angol nyelven, szóval ezen a levélen kívül egy másik is várt a fiókban. Amikor megpillantottam, azt hittem, szívinfarktust kapok: Dani levele volt.

Először alig kaptam levegőt. A kezem remegni kezdett, a szájpadrólom kiszáradt. Lehunytam a szemem. Mikor újra kinyitottam, a levél még mindig ott volt...

Mielőtt kinyitnám, jobban szemügyre veszem, s egyszerre minden világossá válik. A dátum szerint bő másfél évvel ezelőtt érkezett. Barátom nyilván abban a pillanatban küldte el, amikor én felfüggesztettem a címem, ám ez a levél még valahogyan becsúszott a postafiókba, mielőtt a folyamat lezárult volna.

Most pedig kis időre megszakítom ezt a naplószerű eseményregisztert. Az infarktust megúsztam, de a szívem még mindig a torkomban dobog. Talán mindjárt kezembe kerül a rejtély kulcsa...

7.

A hadnagy először nem értette, mit mondanak a telefonba. Amikor az ismétlést felfogta, káromkodott egy cifrát, Réka után kiáltott, és rohanni kezdett.

A szálloda előtt több rendőrautó állt, egyenruhások tébláboltak a bejáratnál. A hadnagy ötödmagával abban a pillanatban szállt ki a liftből a hetedik emeleten, amikor egy zavarba ejtően magas sarkú cipőben tipegő, korát meghazudtolóan csinos asszony éppen tüzet kért az utcán az egyik ténférgő rendőrtől. A közeg készségesen nyújtotta öngyújtóját, az asszony mélyet szippantott, hosszan fújta ki a füstöt, illendően megköszönte a tüzet, elmosolyodott, azzal elvonult a rendőrautók előtt. A kék süjtásos fehér ingek mind utána fordultak. A hotelből kilépő magas, olajosan barna bőrű, középkorú férfira föl sem figyeltek, pedig feléjük villantotta széles, legalább hatvan fogtól fehérülő mosolyát, majd az első sarkon túl csatlakozott a ringó járású nőhöz.

A negyedik áldozat is meztelenül feküdt az ágyon, üveges tekintete a mennyezetre szegeződött. Bal keze a szíven pihent, jobbja szorosan a combja mellett.

– Rossz érzésem támad attól, hogy le kell fotóznunk – szűrte a fogai közt a hadnagy. – Olyan perverz ez az egész.

Réka megdöbbenően nézte a hullát. A fotókon mégis más. Soha életében nem látott még valóságos halottat.

– Ha gondolja, menjen le, várjon meg – érezte a hadnagy kezét a vállán.

Bár a gyomra hullámozni kezdett, akár a viharverte Balaton, eltökélten ingatta a fejét.

– Magával maradok...

8.

– A laptopjáról minden adatot töröltek – közölte az informatikus. – Újraformázták a víruseszter, aztán valami olyan vírust engedtek rá, ami lehetetlenné teszi, hogy visszahozzuk a tartalmat. A halála előtt pár órával reaktiválta az elektronikus postafiókját, aztán nem sokkal később törölte az egészet. A szolgáltatótól megkíséreltük megszerezni a leveleit, de azt a tájékoztatást kaptuk, hogy a szerverekről is törlődött minden. Még próbálkozunk, bár nem sok reménnyel kecsegtet a helyzet.

A hadnagy a szervezett bűnözés elleni osztályról érkezett nagy darab, a hőségtől fújató férfira pillantott. Az feszt Réka fenekét bámulta. A nő az ablakban állt, a rendőrség előtt álló platánfát nézte.

– Egyéb? – fordult a hadnagy egy másik férfi felé, aki az informatikus mellett toporgott.

– Találtunk egy pen drive-ot a fürdőszobában. Egy neszesszerben volt, amiről feltelezzük, hogy az elhunyté. Semmi mást nem tudunk felmutatni. A telefonja eltűnt, az igazolványain kívül minden személyes holmijának lába kélt. A ruháinak is nyoma veszett. Egyedül ez a neszesszer maradt meg. Valószínűleg azért, mert valahogy becsúsztott a végécésze mögé, ott senki nem kereste, csak nekünk jutott eszünkbe a lehetőség... Ujjlenyomat viszont sehol. Semmin. A neszesszeren és a benne levő használati tárgyakon pedig csak az áldozaté.

– A negyedik áldozaté, hogy a fene enné meg – pontosított a kövér nyomozó.

– A negyediké, igen.

– A pen drive-on egyetlen fájl találtunk, azt kinyomtattuk – nyújtott át három lapot a hadnagnak az informatikus.

Az átvette és belepillantott a szöveg elejébe-végébe. „Cudar melegem volt. Apám régi, rossz Skodájának kárpitja már-már a fájdalomig irritálta a hátamat lucskosra izzadt, szorosan a bőrömhöz tapadó ingemen keresztül” – így kezdődött, s ezzel a mondattal zárult: „Most pedig kis időre megszakítom ezt a naplószerű eseményregisztert. Az infarktust megúsztam, de a szívem még mindig a torkomban dobog. Talán mindjárt kezembe kerül a rejtély kulcsa...”

A hadnagy lemásolta a szöveget, egy példányt Rékának, egyet a dagadt rendőrtisztnek adott, mindhárman izgatottan olvasni kezdtek. Réka fejezte be leghamarabb.

– Ha tudnánk, mi állt abban az e-mailben, talán megoldódna minden.

A hadnagy kérdő pillantást vetett az informatikusra, az csak a vállát vonogatta.

– A szolgáltató úgy nyilatkozott, a szerveren egyetlen bájtnyi információ sem maradt a kikerits@yahoo.com postaládából...

– Zsákutca – tépte szét dühösen a papírlapokat a hájas nyomozó. – És még ez a kurva meleg is! – Előhalászta kockás vászonzsebkendőjét, és a nyakáról kezdte törölni az izzadtságot.

A hadnagy és Réka hosszan nézték egymást.

9.

– Emlékszel még arra az ügyre, négy éve?
– Négy halott, megmagyarázhatatlan körülmények között? Feltételezhetően az elkövető egy aberrált sorozatgyilkos?

– Pontosan. Szörnyű volt. Erről álmodtam...

– Én is gyakorta álmodom azzal az esettel...

– Az egyetlen mentő körülmény, hogy azáltal találtunk egymásra.

– Legalábbis akkor kerültünk közel egymáshoz.

– Ne kukacoskodj!

Megkönnyebbülve felnevettek. Réka fölült az ágyban, a férfi kedvtelve szemlélte formás kebleit.

– A szervezett bűnözés elleniek sem jutottak semmire, úgy hírlík, mostanában fogják lezárni a nyomozást – mondta.

– Mindenesetre hátborzongató egy ügy volt.

A hadnagy ásított, majd a torkát köszörülte.

– Ha az e-mailt nem törlik, talán megoldjuk.

Réka rosszállóan csóválta a fejét.

– Nem tudsz veszíteni, ez az egyetlen hibád! Gondolj inkább arra, hogy az életünket így is megoldottuk.

A hadnagy megpróbált erre gondolni, bármilyen szappanoperásan is hangzott.

– Az igaz... – bólogatott buzgón. Kedvtelve nézegette a nőt.

– Lassacskán kászálódni kellene!

– Ma még munka, holnaptól nyaralás! – kiáltotta Réka diadalmasan, miközben kiugrott az ágyból, és eltűnt a fürdőszobában.

A férfi kinyújtózta a végtagjait, nagyot ásított. Úgy érezte, soha életében nem lesz képes kialudni magát. A hétvégére gondolt. Remélte, hogy a fia jól meglesz majd Rékával. És Réka a fiúval. Ilyen hosszú időt még sosem töltöttek együtt. Kockázatos, mindenesetre...

Az irodába érkezve azonnal nekilátott rendet rakni, ha már elmegy három hétre, legalább ne hagyjon maga után fölfordulást. Éppen az aktuális aktákat stószolta egymásra, amikor megszólalt a telefon.

– Fél óra múlva ott van magánál két ember az Interpoltól – hallotta a kagylóból.

Sietve befejezte az aktuális akták rendbe szedését. Éppen végzett velük, amikor nyílt az ajtó, belépett rajta két ember. Magas, olajosan barna bőrű, középkorú férfi villantotta rá széles, legalább hatvan fogtól fehérlő mosolyát. Mellette ötven körüli, csinos asszony tipegett zavarba ejtően magas sarkú cipőjében. Hozzá léptek, megragadták és megrázták a kezét. Közben le nem hervadt a széles mosoly az ábrázatukról. Akcentussal beszéltek a nyelvet, de érthetően. A négy évvel korábbi sorozatgyilkosságról érdeklődtek. A had-

nagy először kissé meglepődött, utána eszébe jutott, hogy mostanában akarják lezárni az ügyet, s ez bizonyára valami utolsó ellenőrzés, hogy nem követtek-e el valamilyen mulasztást valahol. Legjobb tudása szerint válaszolt a kérdésekre, noha kissé feszengett a szokatlan helyzetben. Az e-mailt emlegette kulcsmomentumként, majd látogatói kérésére előkereste a negyedik áldozat főljegyzéseit, amelyekből annak idején tudomást szereztek az ominózus elektronikus levél létezéséről. Az Interpol emberei átfutották a sorokat, majd arra jutottak, túl nagy jelentőséget tulajdonítanak annak az e-mailnek. Az ingyenes levelezőrendszereket szolgáltató cégeknél különben sem ritka, hogy nem őriznek fölösleges adatokat a szervereken. A keletiek hajlamosak az összeesküvés-elméletek gyártására és a miszticizmusra. A hadnagy belátta, hogy az e-mail kapcsán igazuk lehet. A látogatók erre fölemelkedtek, barátságosan szorongatták a hadnagy kezét, ábrázatukat ketté szelő óriási mosolyokkal őszintén köszönték az együttműködést, aztán távoztak.

10.

– Hibáztatok, amikor nem néztétek át alaposabban a fürdőszobát. Még szerencse, hogy idejében intézkedtünk. A rendőrök ezekben az órákban zárják le az ügyet. Legközelebb körültekintőbbnek kell lennünk!

A kongó, mély hang egyik pillanatról a másikra szorította ki a szűk térből az ott rekedt csöndet. Néhány másodperc múltával mégis elhalt. Helyét a fotelekben gubbasztó két alak irányából szűrődő halk nyiszorgás vette át. A fotelek előtt hatalmas íróasztal emelkedett, mögötte testes, markáns arcú férfi ült puritán irodaszékben. Jobb kezében, sarkát mutató- és hüvelykujja közé szorítva egy A4-es papírlapot tartott, s miközben olykor-olykor egy-egy pillantást vetett rá, azon tűnődött, miféle perverz indítatásból őrzi ezt a dokumentumot négy esztendeje. Még egyszer átfutotta a szöveget.

From: varga_dani@hotmail.com

To: kikerits@yahoo.com

Subject: olvasd el, kérlek!

Sat., 28.11.2009. 17:12

Remélem, nem utáltál meg annyira, hogy olvasatlanul töröld ezt az e-mailt. Amikor elutaztál Dániába, Pénelopé szomorú volt. Azt mondta, nem hitte volna, hogy ilyen gyáva vagy. Ne haragudj, de tényleg ezeket a szavakat használta.

De nem is ez a lényeg, ami hármunk között történt, arra úgyszincs magyarázat.

Más okból írok.

Alighogy elmentél, felkeresett Palágyi Endre, egy régi osztálytársam. Sokat beszélgettünk, végül felajánlott egy különös munkát. Azt mondta, nem írhatja körül, miről van szó, csak miután *igent* mondtam. Nem tudom, miért, de erre rögtön rávágta, hogy rendben. Amit ezt követően megtudtam, az egyenesen félelmetes! Egyszersmind nagyszerű érzés, hogy ilyen fontos feladatot végzünk... Mert tudnod kell, hogy roppant fontossággal bír ez az egész! Akár azt is írhatnám: ellenállók vagyunk, szabadságharcosok!

Hogy minek, kinek, illetve kiknek állunk ellen, azt majd személyesen, az nem levél-téma.

Még Pénelopénak sem árultam el semmit, nehogy megijedjen.

Kérlek, ne aggódj, nem erkölcstelen és nem bűnös dolgok ezek, sőt! Bármilyen felengzősen hangzik is, hidd el: éppen az erkölcstelenség és a bűn ellen küzdünk. A manipuláció, az elhülyítés, elaljasítás ellen.

Jó lenne, ha hazajönnél. Tudom, hogy nem akard otthagyni az ösztöndíjat, tudom, hogy haragszol rám. Mégis, ha letelik, keress meg nyomban. Szeretném, ha velem tartanál, szeretném, ha segítenél ebben a komoly, nagy feladatban, amelynek a tétje, nem túlzás, tulajdonképpen a jövőnk. Mindannyiunké.

Dani

A testes férfiú bal kezében megcsillant egy Zippo, s szinte azonnal lángra lobbant jobb kezében a papiros. Alig néhány másodperc alatt foszlott semmivé. A pernye egy giccses üveghamutartóba hullott. Az íróasztal mögött újra feléledt a kongó, mély hang:

– Hibáztatok, nem vitás. Amikor négy éve nem néztétek át alaposabban a fürdőszobát. Szerencsére mi idejében intézkedtünk. És négyéves szárnalmas huzavona után ezekben az órákban zárják le az ügyet. A tanulság annyi: legközelebb körültekintőbbnek kell lennünk!

Az asztal másik oldalán kuporgó magas, olajosan barna bőrű, középkorú férfi megszegeyenülten hallgatott. Mellette a zavarba ejtően magas sarkú cipőt viselő, ötven körüli, csinos asszony kínjában a hüvelykujjai körömágyát kapargatta.

A férfi szólalt meg, ezúttal akcentus nélkül:

– Többször nem fordul elő, uram, ezt ígérem. Sokkal gondosabbak leszünk ezután.

– Ezt el is várom. De nem csak maguk hibáztak. Hibázott a vezetés is, amikor ebben a Palágyiban megbízott. Nem vizsgáltuk ki alaposan, nem ismertük meg kellőképpen a sötét lelkét... Az eset fényében úgy tűnik, a tesztheink még nem teljesen megbízhatók, legalábbis ezekben a keleti országokban még nem. Más emberek ezek. *Még* mások. Most menjenek! Küldjék be a várakozókat!

A magas, olajosan barna bőrű, középkorú férfi és az ötven körüli, csinos asszony kióvakodtak a helyiségből. Alighogy becsukódott mögöttük, máris újra kitarult az ajtó. A belépő személyek tisztelettudó köszöntés után szép sorjában beleereszkedtek az íróasztal előtt sorakozó fotelekbe.

– Igazítottunk a teszteken, uram – jelentette egyikük, egy aranykeretes szemüveget viselő, elálló fülű öregúr. – Néhány évig ezeket a módosított módszereket kell használnunk, utána visszatérhetünk az eredetihez.

– Az sincs kizárva – egészítette ki egy másik öregember –, hogy néhány év múlva nem lesz szükség a tesztekre. Sem ilyenekre, sem olyanokra...

Az íróasztal mögött terpeszkedő férfi elgondolkodva meredt a vele szemben ülők feje fölött a távolba.

– Módosított tesztek – szólalt meg kisvártatva. – Igen, önök megtalálják a megoldásokat... Zseniális elgondolás volt az is, ahogyan eligazították ezt a kellemetlenségünket Palágyival. Nagyszerű ötletnek bizonyult egy örült sorozatgyilkost misztifikálni az akciónk mögé.

Elhallgatott ismét – a fotelekben ülők pár kurta másodpercig csak nehéz lélegzetvételét hallották –, aztán gyűrűs-, középső- és mutatóujjával dobolni kezdett az asztal lapján.

– Mindössze pár évig használjuk majd a módosított módszert? – a dobolás abbamaradt. – És utána nem is lesz szükség többé a tesztekre? Néhány esztendőre taksálják hát csupán, amíg befejezzük a munkánk? Néhány esztendő, és olyanná formáljuk ezeket is, amilyenné akarjuk.

– Úgy vélem, uram, nem tarthat tovább. Kiválók a pozícióink, mindenhol jelen vagyunk, a befolyásunk több mint számottevő. Hamarosan végleg előregszenek azok a generációk, amelyek még előttünk szocializálódtak, azaz vagy a mi céljainknak nem megfelelő szellem irányításával, vagy éppenséggel sehogyan se irányítva, ahogyan a dudva nő. Az új nemzedékek ellenben már magukon viselik a kezünk nyomát. Bátoran fogalmazhatok úgy is, uram, hogy mi alkottuk, sőt: alkotjuk őket. Mi formáljuk olyanná, amilyenné kell. Csakhamar a világnak ezen a táján is túlnyomó többségben lesznek az olyasfajta emberek, amilyenekre nekünk szükségünk van. Felelősségem teljes tudatában állíthatom, uram, hogy önállótlan, tétova, könnyedén befolyásolható, a végtelékig elbutított, gondolkodni kizárólag az általunk beléjük ültetett sémának megfelelően képes egyének laza halmazát hozzuk létre. És mindegyikbe beleoltjuk a meggyőződést, miszerint ő egyedi, okos és tehetséges, talpraesett és intelligens, és a képességeinek semmi sem szabhat határt. Úgy alkotjuk meg a tömeget, hogy minden egyes eleme szinte teljesen egyforma lesz, ám ennek ellenére minden egyes elem különlegesnek hiszi magát. Eme különlegességét pedig mi ugyanolyan gyakran és ugyanolyan súllyal hangoztatjuk, mint az egyenlőség eszméjét, vagyis a demokrácia fenségét, azaz azt, hogy mindenkinek minden jár, s ha nem jut, hát ne csüggedjen, mert ez bármikor változhat...

– Nem könnyű, ám annál hasznosabb munkánkkal jól haladunk – vette át a szót a harmadik fotelben fészkelődő férfi. – Bizony! Hihetetlenül jól haladunk. Ezt nem győzzük hangsúlyozni, uram!

A hallottak nyomán az íróasztal túloldalára már-már tapintható elégedettség költözött.

– Remek – nyilatkozott meg az elégedettség.

– Ez azonban nem jelenti azt, hogy éberségünk lankadhat! – tért vissza a józan megfontolás a párbeszédbe.

Kurta csönd borult a szobára. Éppen csak annyi ideig, amíg az utolsó sóhaj kiszakad a haldoklóból. Utána az íróasztal becsesebb felén ismét kongó, mély hang keletkezett:

– Amit elmondtak, nagyon szép és nagyon jó. S hogy tartható legyen, még egyszer nem fordulhat elő ilyen Palágyi-féle ügy! Nem tűrök árulókat és ellenszegülőket a sorainkban! Nonszensz, hogy bármely kiválasztottunk ellenünk forduljon, hogy nem értünk, nem a céljainkért, de kimondottan ellenünk, kifejezetten a céljaink ellen építse ki saját ellenhálózatát. A tanulság annyi: halálos biztonsággal ki kell szűrniünk azokat, akik alkalmatlanok az együttműködésre! És az ilyeneket nem emelhetjük ki, ez könnyedén belátható, nemde?

– A módosított, helyi viszonyokra igazított teszttel ez gyerekjáték lesz, uram!

– Ez esetben még egyszer köszönöm a munkájukat! Távozhatnak.

A férfiak felemelkedtek a fotelekből, elindultak kifelé.

– És ne feledjék: éberség, éberség, éberség!

11.

Boldogan éltek, míg meg nem haltak, gondolta egy langymeleg szellővel érkező estén, közvetlen a naplementét követő pillanatban a hadnagy. Ellépett az ablaktól, megdörzsölte a szemét és – valami különös, meleg remegéssel a torkában – hosszasan nézte a fiát, ahogy összegömbölyödve alszik, Réka pedig úgy öleli, mintha az édesanyja volna. Megpróbálta elhessegetni a gondolatot, csak a látványnak szentelte magát. Hosszasan nézte a két testet, ahogy egymásba simulnak. Végül odaheveredett melléjük, s mielőtt elnyomta volna az álom, az a felemás mondat született benne, hogy:

Sajnos, hamarabb haltak meg, mint amennyi ideig a boldogságuk tartott.

Álmában a saját boldogsága jelent meg előtte. Réka és a fia, ahogy egymás mellett alszanak. Ő állt fölöttük, és nézte őket, közben tudatának mélyén mégis megfogant a tetszetős, ám valójában semmitmondó mondat:

Boldogan éltek, míg meg nem haltak, sajnos azonban hamarabb haltak meg, mint amennyi ideig a boldogságuk tartott.

12.

Mikor a víz kidobta a három testet, már oszlani kezdtek. A magas, olajosan barna bőrű, középkorú férfi összeráncolta a homlokát, alaposan szemrevételezte a férfit, a nőt és a gyereket. Fölfúvódtak ugyan a vízben töltött idő alatt, mégis azonosítható volt mindhárom. Elégedetten hümmentett. Mellette az ötven körüli, csinos asszony, zavarba ejtően magas sarkú cipőjében imbolyogva egyensúlyozott a parti kavicsok között.

– Meg fognak dicsérni bennünket, amiért minden lehetőségre gondolunk – jegyezte meg a férfi.

– Remélem, nem tartanak majd túlbuzgónak – aggályoskodott a nő.

– Inkább tartsanak annak, mint hasznavehetetlen kriplinek.

A nő nem vitakozott. Nem értette, hogyan, honnan, egyszerre az a jól csengő, mégis banális mondat merült föl benne, hogy:

Boldogan éltek, míg meg nem haltak, sajnos azonban hamarabb haltak meg, mint amennyi ideig a boldogságuk tartott.